

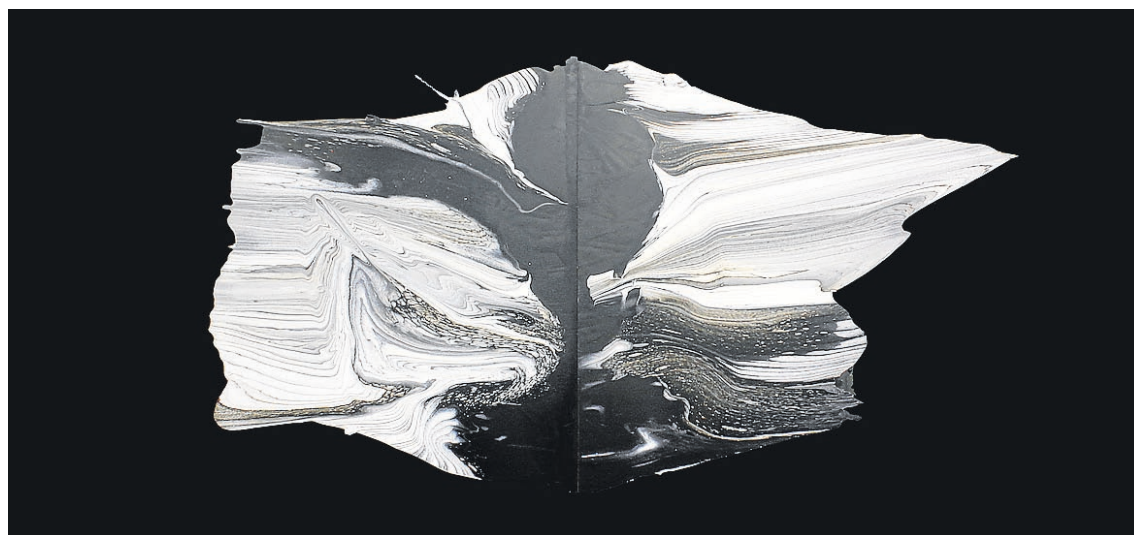
Cròniques en clau de sol i plàstica
per Antonio Gascó

Les alegòriques metamorfosis cosmològiques d'Angèlica Sos

L'abstracció informalista té un propòsit vivencial, que aporta diverses qualitats pictòriques i una vocació polidimensional

Angèlica Sos inaugura la sala La Bohemia. El treball d'esta jove enginyera i arquitecta formada a França resulta un compromís amb si mateixa, per establir una semàntica personal que afronta diversos empenyoraments. Davant de tot un llenguatge propi en què la metàfora té propòsit vivencial, per mig d'un sistema d'abstraccions informalistes que posseeixen un perfil de somnis al mig d'una purificada elegància. En segon lloc una tècnica personal depurada i treballada amb matèria "alla prima" sobre una base de cristallí policarbonat per a crear imatges d'estigma porcelànic, prenyades, en la seua òptica vital d'una ambició escultòrica, alhora que unes genèriques qualitats pictòriques que li concedixen misteri, fantasia, llum pròpia interior, i una desbordant resolució imaginativa. En tercer lloc cal parlar de la poesia del seu llenguatge, de l'arquitectura d'experiències viscerales fisiològiques, vegetals, minerals... amb que la pintora intenta fer còmplice a l'espectador d'una quimera de canvi continu, d'anhel emocional, de somni per a gestar la possibilitat

CRISÀLIDE. Una de les peces en què emergeix l'oníric misteri del canvi espacial de la pintora castellanenca.

d'imaginar altres mons en la sensació quotidiana que teòricament no té res a veure amb les potents formes que ella ha albirat, però que, curiosament, està ací. Ella ha arribat a l'univers de l'imperceptible, a la crisàlide de tantes i tantes sensacions perceptives que són gestacions oníriques de la naturalesa.

Contemplar la seua exposició em portà en molts moments a percebre

alens poètics d'Allan Poe en el seu pervers conflicte entre el desig de recordar i el desig d'oblidar. Finalment vaig concebre algunes peces com a acords de simfonies mahlerianes. La sexta i la novena se'm van fer molt presents. Era impossible posar punt final perquè la seua obra és també filosofia, d'Heràclit i Aristòtil a Einstein sense oblidar Leibniz: canvi polidimensió, però sempre, sempre

emoció convertida en gest narratiu de passions sublimades.

I per a qui reclame al comentarista una explicació plausible de les críptiques imatges els diria que la meua lectura particular (que no té per què ser la seua) veu en els quadres d'Angèlica Sos, vestidures cosmològiques dels astres siderals només que penjats en el teatral armari de l'al·lucinació. ≡

El muntatge escènic agilitza 'Idomeneo'

'Idomeneo re di Creta' és una òpera gran, de tema clàssic com 'Mitridate...' o 'La clemenza...' però que precisament per la seua grandesa no té la purna de les operes Da Ponte. Sens dubte en la producció que es va estrenar el dijous en el Palau dels Arts, l'excessiva gravidesa de la música, la va salvar la molt dinàmica posada en escena de Davide Livermore recolzant-se com és habitual en projeccions filmogràfiques i un sòl aquós, que jugava un paper molt dinàmic. La metàfora argumental amb l'omnipresència de Neptú en les imatges i en l'aigua del sòl, va tindre caràcter i va permetre que la visualitat fera especialment atractiu, l'espectacle transmutant els soldats homèrics grecs en astronautes. Així mateix el sextet pro-

tagonista va estar a important altura amb un Gregory Kunde (que pareix estar abonat en la casa) en el paper del rei protagonista que va haver d'haver-se fixat mes en Gedda (amb la veu del qual té coincidències) que en Pavarotti que sobreactua el personatge. Amb tot li va donar entitat al angoixat sobirà. Excel·lent i passional l'Elettra de la valenciana Carmen Romeu i molt digna la parella d'enamorats d'Ilia (Lina Mendes) i Idamante (Monica Bacelli), cantant ambdós amb acurada musicalitat. La veu canyosa d'Emmanuel Faraldo li va ajudar molt poc en la difícil i acrobàtica ària d'Arbace.

El ballet sobretot, en el final de l'obra va amenitzar amb un esperit especialment dinàmic (tal vegada en excés i escàs vincle amb la

EL MONSTRE. Imatge del final del segon acte de l'òpera de W. A. Mozart.

partitura) l'ambient i el cor, com sempre, va estar formidable, quadrat, afinadíssim, amb una gran riquesa de contrastos, sent, inclús, el referent que va salvar el tedi general de la batuta de Fabio Biondi (molt en particular en el apocalip-

tic final del segon acte) que no va fer res per alleugerir la gravetat general de la partitures, ben al contrari, traient-li poc de partit a la excel·lent orquestra, amb un quartet de trompes i un grup de fustes d'elogiable treball. ≡

CD

'Rejoyce', un plaer auditiu

Heus ací un bellíssim doble CD editat pel segell Erato en el que la gran diva del barroc

Joyce di Donato oferix una miscel·lània de les obres més belles del seu repertori, en les que apareixen algunes que són de les més populars com 'Ombra mai fu' del haendelià 'Serse', 'Amour' de 'l'Orfeu' gluckià, 'Una voce poc fa' de 'Il barbiere' de Rossini, 'Voi che sapete' de 'Le nozze di Figaro' de Mozart, 'Sein wir wieder gut' de la 'Ariadna' de Strauss, fins a arribar a fragments d'operetes de Broadway com 'Carousel' de Rodgers & Hammerstein o l'arxiconegut 'Somewhere over the rainbow' del popular 'El Mag d'Oz' -música d'Harold Arlen i lletra de Yip Harburg-, que no podien faltar tractant-se d'una cantant d'EUA.

És un duo de discos que s'han dut a terme per petició dels molts fans de la mezzo de Kansas, que tenen en ells un excel·lent retrat de les possibilitats, versatilitat, creativitat i musicalitat de la cantant, que s'enfronta a un repertori variadíssim del que ix sempre airosa demostrant no sols el seu excepcional tècnica i qualitat vocal sinó el seu enginy interpretatiu.

És, sens dubte, un àlbum per al gran públic, perquè el repertori posa de manifest des de la coloratura al melodisme, passant pel dramatism, sent acompanyada per un conjunt d'excel·lents orquestres i directors i altres companys de la talla d'Anna Netrebko, Patrizia Ciofi, Frederica von Stade, Nabil Suliman... per citar alguns dels més excel·lents.

Sens dubte el disc no pot tindre el títol més encertat 'Rejoyce', duplicant el nom de l'artista que significa alegria. Tot un plaer per als melòmans.

Autor: **Mozart, Vivaldi, Gluck, Rodgers & Hammerstein...**

Obra: **Òperes i operetes**

Solistes: **Joyce di Donato**

Segell: **Erato**